

Sygn. akt II CZ 82/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku D. S.

przy uczestnictwie H. M. K., W. P. G.

oraz A. S. .o zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 grudnia 2013 r.

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 29 maja 2013 r.

1. oddała zażalenie,

2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania H. K. kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Ł. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy D. S. od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 17 stycznia 2012 r. W uzasadnieniu wyjaśnił, że wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi kasacyjnej sporządzony osobiście przez wnioskodawcę podlegał zwrotowi na podstawie art. 130 § 5 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. jako sporządzony z naruszeniem wymagania określonego w art. 87¹ § 1 k.p.c., a więc bez zachowania obowiązującego przed Sądem Najwyższym przymusu adwokacko-radcowskiego. W konsekwencji należało odrzucić skargę kasacyjną jako spóźnioną.

Postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej wnioskodawca zaskarżył zażaleniem, w którym zarzucił naruszenie art. 87¹ § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że określony w tym przepisie obowiązek obejmuje również wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zawarte w postanowieniu zarządzenie o zwrocie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej mogłoby być objęte kontrolą Sądu Najwyższego na podstawie art. 380 k.p.c., w następstwie odesłania określonego w art. 362 k.p.c., bowiem nie podlegało zaskarżeniu i miało niewątpliwy wpływ na wynik sprawy.

Rozpoznawanie na podstawie art. 380 k.p.c. niezaskarżalnych orzeczeń (zarządzeń) nie następuje jednak automatycznie, jest bowiem uwarunkowane zamieszczeniem w środku zaskarżenia stosowanego wniosku. W wypadku środków zaskarżenia wnoszonych przez profesjonalnych pełnomocników wniosek ten powinien być jednoznacznie sformułowany (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 7 listopada 2006 r., I CZ 53/06, nie publ.).

Skarżący takiego wniosku w zażaleniu nie zawarł. Gdyby nawet uznać, że zażalenie, zważywszy na jego treść, zawiera *implicite* wniosek o dokonanie kontroli w tym zakresie, to brak jest podstaw do zakwestionowania stanowiska Sądu Okręgowego. Zgodnie z art. 87¹ § 1 zd. drugie k.p.c., przymus zastępowania strony przez profesjonalnego pełnomocnika rozciąga się również na czynności procesowe związane z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowane

przed sądem niższej instancji. *Lege non distinguente* przyjąć trzeba, że hipoteza normy wyrażonej w art. 87¹ § 1 k.p.c. obejmuje zarówno czynności zmierzające bezpośrednio do zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji skargą kasacyjną, jak i czynności podejmowane we wszystkich postępowaniach incydentalnych, związanych z zaskarżaniem orzeczeń do Sądu Najwyższego jakimkolwiek środkiem prawnym (zob. postanowienie SN z 6 kwietnia 2006 r., IV CZ 30/06, nie publ.), w tym również sporządzenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej.

Wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi kasacyjnej został zatem prawidłowo zwrócony i w konsekwencji skarga kasacyjna jako wniesiona po upływie terminu została zasadnie odrzucona.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., należało orzec jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c.